

des i nærværende Lovforslag, og naar det erede Medlem mente, at man saa dog i alt Fald havde sat Straffegrænsen for lavt, idet nogle Bestemmelser, særlig de, der ere nævnte i Loven, vare af saa farlig Betskaffenhed, at Overtrædelse deraf ikke burde kunne affones med Bøder paa 200 Kr., saa vil jeg sige, at det kan vel synes saa, men den Feil er jo i alt Fald let reparabel. Dog vil jeg bemærke, at i alle de Tilfælde, hvor Mulkt vil kunne blive dikteret, vil der for Dieblisset ikke kunne ifændes nogen Straf. Naar det erede Medlem var noget betænkelig ved at overlade til Jernbanernes edfæstede Personale den Anholdelsesret, som er det forbeholdt under Henvisning til Forordningen af 5te Mai 1847, vil jeg sige, at reglementariske Bestemmelser kun have deres Betydning, for saa vidt de virkelig kunne faae nogen effektiv Virkning; men det vil ikke være Tilfældet, naar den paagjældende Jernbanebetjent ikke har Ret til at fordrø en dieblisk Afgjørelse af en mindre Forseelse. Det er jo navnlig kun i de Tilfælde, hvor Mulkten er fast bestemt, at Saadant kan ske. Hvor der derimod er Valg mellem forskjellige Straffealternativer, kan det ikke ske. Naar i saadanne mindre Tilfælde som dem, jeg har henpeget til, den Paagjældende kan sige: jeg er en dansk Mand, jeg rejser videre, ville Straffebestemmelserne falde magtesløse til Jorden. Det er paa Tider, hvor Konflugen har været stor, flet, at Publikum har entret og besat Jernbanevognene, Skjøndt god Orden tilfuger, saaledes som det ogsaa er bestemt i Ordensreglementet, at Ingen kan tage Plads uden efter Anvisning af Jernbanebetjentene. Et saadant Tilfælde som det af mig nu nævnte har man fra Klampenborgbanen, hvor det varede tre Kvarter, før man atter kunde faae Publikum ud, og hvor altsaa hele Trafikken standsede paa en meget uheldig Maade. Skjøndt saadanne Forseelser ikke kunne være Gjenstand for overordentlig høie Straffe, er det dog i sin Orden, at der fastsættes Bøder, og at disse kunne afkræves den Paagjældende paa Stedet. Dette vil være aldeles nødvendigt, naar Bestemmelserne skulle have nogen Betydning, og det vil jo ogsaa være bekvent for dem, der have forset sig. Den Oplysning af Bedkommende, der har forset sig, at han er en dansk Mand, tror jeg ikke vil være nok til at finde ham, naar han med Klampenborgbanen er reist til Kjøbenhavn og derfra til Sjælland. Jeg tror, at Beføstningen og Alleligheden vilde blive forholdsvis saa betydelige, at man vilde opgive Revanchen. Jeg skal altsaa henstille til det høie Thing, om det vil finde Betænkkelig ved at overlade Administrationen en Myndighed, som paa lignende Gebeter for nylig er meddelt, væsentlig af Bekvemmelighedshensyn, fordi det var overmaade vanskeligt at betegne alle de nu alle de Tilfælde, hvor der var Anledning til at give reglementariske Bestemmelser og at give udtømmende Straffebestemmelser for Overtrædelse

af Reglementerne. Jeg tror ogsaa, at Publikum i disse Tilfælde er bedst tjent med en hurtig Afgjørelse.

Skær: Jeg har kun Ønsket at udtale en Tvivl, jeg havde i Henseende til Lovforslaget, og da navnlig i Henseende til Delegationen af Straffemyndigheden. Jeg vilde nærmest værge mig imod, at de Bestemmelser, jeg oplæste af Politireglementet for de sjællandske Jernbaner, skulde indeholde alle de Forskrifter, jeg kunde ønske givne; det har jeg i alt Fald ikke ment, idet jeg kun har sagt, at de pegede dog hen paa, at den Slags Forskrifter ikke vare af anden Betskaffenhed, end at Lovgivningsmagten kunde give Straffebestemmelserne en saadan Bidde, at de ogsaa vilde være anvendelige ved andre lignende Forskrifter, der i Tidens Løb maatte findes fornødne. Hvad Anholdelsesspørgsmaalet angaar, maatte jeg maasse blot gjøre den Bemærkning til det fra Klampenborgbanen hentedede Tilfælde, at der vilde Anholdelsesretten ikke have slaet til. Det var umuligt at anholde en halv Snees Tusind Mennecker. (Indenrigsministeren: Men Straffen!) Ja, der har Jernbanen jo den Udvei at kunne telegrafere til Bedkommendes Ankomststed og der faae ham anholdt og affordret Bøden. Jeg har nylig haft et saadant Tilfælde, som ogsaa endte med, at Bedkommende maatte af med sine 2 Kroner. Det Væsentlige er imidlertid, om man vil gaa ind paa at give Ministeriet den Bemyndigelse det forlanger, og naar man har givet den, staar igjen tilbage som det Væsentlige, at Maximum af Bøden er, at dømme efter de Tilfælde, hvor de ville komme til Anvendelse, meget for lavt, og synes det mig, at den høitærede Indenrigsminister ikke var saa særdeles fjernt fra at indrømme dette for visse Tilfældes Bedkommende.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling

vedtoges enstemmig med 36 Stemmer.

Formanden: Forsaavidt der saa vel i denne Sag som i den nærmest foregaaende ønskes stillet Endringsforslag, maa jeg bede disse indleverede inden førstkommande Tirsdag Kl. 12.

Dagsordenen er hermed udtømt. Næste Møde vil blive afholdt i Morgen Middag Kl. 1¹/₂, og Dagsordenen vil da være:

1) Første Behandling af:

Forslag til Lov om Søværnets Ordning.